

SERDAR TUNCER
HİÇBİR ZAMAN
HİÇBİR ŞEY

© Serdar Tuncer

© Profil Kitap

Yazarı / Serdar Tuncer

Kitabın Adı / Hiçbir Zaman Hiçbir Şey

Genel Yayın Yönetmeni / Münir Üstün

Editörler / Merve Kar, Zeynep Tuğçe Özcan

Kapak Tasarım / Harun Tan

İç Tasarım / Adem Şenel

Baskı-Cilt / İnkılap Kitabevi Baskı Tesisleri

Çobançeşme Mah. Altay Sk. No: 8

Yenibosna – Bahçelievler / İstanbul

Tel: (0212) 496 11 11

Sertifika No: 10614

1. Baskı: Nisan, 2019

978-605-7525-45-1

Kültür Bakanlığı Yayıncılık Sertifika No: 12391

PROFİL: 717

DENEME: 22

PK **PROFİLKITAP**

Necip Fazıl Bulvarı Keyap Sitesi G1 Blok No: 112

Yukarı Dudullu - Ümraniye / İstanbul

www.profilkitap.com / bilgi@profilkitap.com

Tel: 0 216 365 70 91 (pbx) Faks: 0 216 365 70 94

Profil Kitap Maviyağaç Kültür Sanat Yayıncılık Tic.Ltd.Şti markasıdır.

© Bu kitabın Türkçe yayın hakları Serdar Tuncer ve Profil Kitap'a aittir. Yazarın ve yayıncının izni olmadan herhangi bir formda yayınlanamaz, kopyalanamaz ve çoğaltılamaz. Ancak kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

SERDAR TUNCER
HİÇBİR ZAMAN
HİÇBİR ŞEY

İçindekiler

Son Söz / 9

söylenmeden ölmeyecekler

duvar / 15

hiçbir zaman hiçbir şey / 20

çok şey istemiyorum / 25

size bir şey söyleyeyim mi? / 29

şeytanın günahını almak / 34

bize biraz şiir lazım / 38

bize elveda! / 43

yaşasın enayilik / 48

bilenlerin bilmediği / 53

ölmeden söylenecekler

bugün de boşa geçti / 59

dünyaya geldim gitmeye / 64

sadelige övgü / 68

insan *ben insanım* der mi? / 73

kim ölmez kim vefat eder? / 78

birin birden farkı / 83

gün akşam oldu / 88

bence katil filanca / 92

kahramana insaf etmeli / 97

şairin elleri / 102

pekey ahretlik / 107

söylenmezse ölünecekler

kendi gök kubbemiz / 115

o çocuklar büyüyecek / 119

ev sahibinin hiç mi suçu yok? / 123

serzeniş / 128

kim bu birileri? / 133

kaç yanlış bir doğru etmez? / 138

Son söz

‘**B**u dergâhın kapısından odunun bile eğrisi girmemeli’ diyerek dal gibi iki büklüm eylediği sırtında elif gibi dosdoğru odunlar taşıyan bir Yunus Emre geçmiş dünyadan.

Bu bir metafor mu yoksa hakikat mi?

Emrolunduğumuz gibi dosdoğru olmamızı ihtar için, ancak bu suretle insan olabileceğimizi, insan kalabileceğimizi, insan ölebileceğimizi ve aşkla insan olursak ölmeyeceğimizi hatırlatmak için anlatılan bir metafor muydu bu, yoksa sahiden bir Türkmen kocası ak sakalı, iki büklüm beliyle dağ başlarında dergâha gidecek odunları seçerken eğriyi doğrudan ayırt mı etmişti?

*“Dört kitabın mânisin
Okudum tahsil ettim
Aşka gelicek gördüm
Bir uzun hece imiş”*

Aziz okur, bu kitap tarihî gerçeklik içerisinde böylesi bir hadisenin yaşanıp yaşanmadığını tespit etmek için uğraşmak ve bu mecazın hangi hakikati ne derece yansıttığının tartışmasını yapmak külfetinden âzâde bir gönlün ‘eğri bir odun bile olamadım’ itirafıyla işte o uzun heceyi sessizce hıçkırışıdır.

Neyleyelim, aşkımızı ifade etmeye çalışmaktan başka bir şey gelmiyor elimizden meğer ki himmet ola da aşkımız bizi ifade ede bir gün.

Gönlümün Tapduk'una...

***“Behey Yunus sana söyleme derler
Ya ben öleyim mi söylemeyince”***

söylenmeden ölmeyecekler

duvar

Aramızda duvarlar var. Birbirimizi görmemek, anlamamak, duymamak için önyargılarımızdan, ön kabullerimizden, egolarımızdan, aidiyetlerimizden, zaaflarımızdan, ideolojilerimizden, anlama biçimlerimizden, yorum farklılıklarımızdan, ırkımızdan, cinsiyetimizden, kibrimizden, ezberlerimizden, statümüzden, şehrimizden, muhitimizden ve daha bilmem nelerimizin hepsinden birden duvarlar örmüşüz. İç içe geçmiş, birbirini bazen örten, sıklıkla tahkim eden ama hep sinsice saklayan milyonlarca görünmez duvarın ardından işitmeye çalışıyoruz birbirimizi ve görmeye ve anlamaya... Fakat ne mümkün! Herkes bir başkasının sağırı. Herkes kendisine benzemeyenin körü. Herkes kendisinin, 'kendim' derken içini doldurduğu her şey kadar budalası.

İnsanla insanın arasında bu duvarlar, insanlarla insanların arasında. Doğu'yla Batı'nın, zenginle fakirin, sağcıyla solcunun, kadınla erkeğin, yaşlıyla gencin, o şehirle bu şehrin,

o partiye oy verenle bu partiye oy verenin, o takımı tutanla bu takımı tutanın, dini öyle anlayanla böyle yorumlayanın, o yazarı sevenle bu şairi sevenin, yürüyenle koşanın, oturanla ayakta duranın, kıyam edenle secde edenin arasında. Bu kahrolası duvarların başkasına bakan tarafları ne kadar sağlam ve kasvetli tuğlalarla örülmüşse, bize bakan tarafı da o kadar ışıltılı ve narin aynalarla bezenmiş. Duvarın öbür yanını görmek ister gibi yapıyoruz ama elimiz saçlarımızda, gözümüz aynada. Duvarın ardındakini işitmek ister gibi yapıyoruz ama elimizde bir bez, aynanın lekeleriyle meşgulüz. Anlamak ister gibi yapıyoruz duvarın ardındakini ama aynadaki suretimizin sarhoşuyken ne mümkün. Duvarın öbür tarafı da bizden farklı değil üstelik. Orada da manzara aynı. Bilinmeyen bir zamanda bilinmeyen bir mekânda toplanmış ve bir anlaşmaya bilmeden imza atmış gibiyiz: Anlar gibi yapmanın adı anlamak olsun, dinler gibi yapmanın adı dinlemek, görür gibi yapmanın adı da görmek. Birlikte yaşamamız için lazım olan her şey varmış gibi yapacağız; ortadan kalkmadan birbirimizi asla tanıyamayacağımız duvarlar da yokmuş gibi. İmza: Ben.

Dünyanın en kısa, en saçma, en lüzumsuz masalı bu. Bir varmış bir yokmuş, 'ben'ler bir imza atmış, bedeli ödemek 'biz'e düşmüş.

Kendimizden, 'ben'imizden bir dünya yapmışız, istiyoruz ki her şey onun etrafında dönsün ve hatta zannediyoruz ki her şey onun etrafında dönüyor. Bizim doğrumuzdan başka bir doğru yok, bizim gördüğümüzden başka görmeye değer bir şey yok, bizim anladığımızdan başka anlaşılacak bir hakikat yok, bizim sevdiğimizden başka seilmeyi hak edecek bir güzel yok, bizim sözümüzün ötesinde söylenebilecek bir

söz yok, bilgimizin üstünde bilgi yok, yolumuzdan gayri yol yok, derdimizden başka dert yok. Yok, yok, yok oğlu yok! Bu kadar anlamsız 'yok'un arasında muhabbet nasıl ve niçin var olacak? O da yok.

Muhabbet olmayınca birlik beraberlik yok, anlayış yok, insaf yok, iyi niyet yok, tahammül yok, müsamaha yok, hemhâl olmak yok, af yok, tebessüm yok. Bakmayın bir zeytin dalı etrafında milletmiş gibi yaptığımızı, ortada millet yok!

Bunca 'yok'u ortadan kaldırmanın bir yolu yok mu? Var!

Herkes kendisine bir balta yapacak. Herkes kendisinin ihtiyacı olan her ne ise o şeyden bir balta yapacak. Tevazudan, had bilmekten, merhametten, ilimden, haysiyetten, insaftan, vakardan, sevgiden, cömertlikten, hemhâl olmaktan, gözyaşından, tebessümden... Baltalar bütün bunların hangisinden olursa olsun hepsinin sapı tek bir şeyden yapılacaktır: 'sen' diyebilmek cevheri. 'Ben' diye diye ördüğümüz duvarları, 'sen' diye diye yıkacağız elimizdeki baltalarla. Ayna parçaları üzerime sıçrar da oramı buramı keser mi endişesiyle değil; duvarın arkasındaki kardeşime aman bir zarar gelmesin hassasiyeti ile indireceğiz baltayı aynaların orta yerine. Ben derdiyle ördüğümüz duvarları sen uğrunda yıktığımız vakit 'ben'imizi en saf aynadan daha berak ve billur bir endam ile duvarın ardındaki kardeşimizin göz bebeklerinde seyredecek ve biz olmanın yolunun sen demekten geçtiğini hayretle fark edeceğiz. Duvarlar yıkılacak ve duvarın ardındaki kardeşimizin elinden yüzünden sizden kandan anlayacağız ellerimizin ve yüzümüzün kan revan içinde olduğunu. Elimizdeki balta o anda en onulmaz yarayı bir dokunuşta iyileştirebilecek efsunlu bir sargı

bezinden de şifalı ipek bir mendile dönüşecek. Kendimizi unutarak değil, kendimizi hatırımıza bile getirmeden karşımızdakinin yaralarını iyileştirmeye uğraşırken şaşkınlıkla göreceğiz ki elimizdeki şifa ipeğini kardeşimizin hangi yarasına dokundursak kendi vücudumuzun tam orasına denk düşen bir yara iyileşivermekte.

Sarılacağız birbirimize, yüzümüz bayram çocuklarının kalbine dönecek ve güneşi ilk kez göreceğiz, duvarların gölgesi düşmeden üzerimize.

Çok mu zor? Hayal mi, imkânsız mı?

Hayır! Mümkünü kolay ve gerçek kılan Allah'a ant olsun ki hayır!

Yaşadığımızdan, bildiğimizden, gördüğümüzden, ezberimizden, zanlarımızdan, zaaflarımızdan bir mevzi yapıyoruz kendimize ve eşyayı, insanı, fikri oradan seyredip var olanın bizim gördüğümüz gibi olduğunu ve ötesi, gördüğümüzden ibaret olduğunu iddia ediyoruz. Böyle yapmakla hem mevzunun diğer cihetlerine kendimizi kör eyliyoruz hem de aynı tabloyu bir başka yerden seyredip farklı bir şey gören kimseleri bilmemekle, görmemekle, anlamamakla itham ediyoruz. Kadınla erkeğin, sağcıyla solcunun, zenginle fakirin, sekülerle dindarın, Sünni'yle Alevi'nin, Türk'le Kürt'ün, Doğu'yla Batı'nın, maziyle istikbalin, iktidarla muhalefetin, şairle yazarın, teknik direktörle hakemin kavgası hep bundan.

Hâlbuki, sesimizi duyuramamaktan şikâyet etmeyi terk edip bir başkasına gerçekten kulak kesilmenin zevkine bir erebilsek, anlatma ihtirasından kurtulup anlaşılmamaktan, müşteki olmaktan vazgeçip anlama derdine bir düşebilsek, başkasının gözündeki çöple uğraşmayı bırakıp kendi